

Sygn. akt IV P 238/17

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Gałkowska

Protokolant st.sekr.sąd. Katarzyna Skoczewska

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2018 r. w Puławach

sprawy z powództwa H. M.

przeciwko Gminnej Spółdzielni (...) w K.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. oddala powództwo;

zasądza od H. M. na rzecz Gminnej Spółdzielni (...) w K. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 listopada 2017r. powód H. M. wnosił o sprostowanie świadectwa pracy wydanego jemu w dniu 31 października 2017r. przez pozwaną Gminną Spółdzielnię (...) w K. poprzez zmianę zapisów: w pkt 1 poprzez wpisanie, że powód był zatrudniony w Spółdzielni w okresie od 6 lipca 2000r. do 31 października 2017r., w pkt 2 poprzez wpisanie, że w okresie zatrudnienia wykonywał pracę na stanowisku Prezesa i w pkt 5 poprzez wpisanie, że wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 32 dni z 63 dni jemu przysługujących.

Wyrokiem zaocznym z dnia 23 stycznia 2018r. sąd sprostował świadectwo pracy wydane powodowi przez pozwaną Gminną Spółdzielnię (...) w K. poprzez zmianę zapisów: w pkt 1 poprzez wpisanie, że powód był zatrudniony w Spółdzielni w okresie od 6 lipca 2000r. do 31 października 2017r., w pkt 2 poprzez wpisanie, że w okresie zatrudnienia wykonywał pracę na stanowisku Prezesa i w pkt 5 poprzez wpisanie, że wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 32 dni z 63 dni jemu przysługujących.

Sprzeciw od tego wyroku wniosła pozwana Gminna Spółdzielnia (...) w K., wnosząc o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa.

Na rozprawie w dniu 27 marca 2018r. powód oświadczył, że otrzymał od pozwanej Spółdzielni świadectwo pracy noszące datę sporządzenia 8 stycznia 2018r., w którym poprawiono zapis w pkt 2, a wobec tego ograniczył swoje powództwo w zakresie swojego żądania sprostowania i domagał się tylko sprostowania tego świadectwa pracy w jego pkt 1 i 5.

Pozwana Gminna Spółdzielnia (...) w K. w ograniczonego powództwa nie uznawała i wносиła o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód H. M. w 2000 r. został powołany na stanowisko Prezesa Zarządu pozwanej Spółdzielni i w dniu 6 lipca 2000 r. zawarł z Gminną Spółdzielnią (...) w K., reprezentowaną przez Przewodniczącą Rady Nadzorczej, umowę o pracę na czas nieokreślony, na stanowisko Prezesa Zarządu (k.9).

W dniu 20 stycznia 2016 r. Uchwałą Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni, powód został odwołany z funkcji Prezesa Zarządu, a w dniu 27 stycznia 2016r. powodowi wręczone zostało pismo sporządzone przez 2 członków zarządu zawierające oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 kp (akta osobowe dołączone do akt sprawy IVP 133/16).

Powód otrzymał świadectwo pracy za okres jego pracy w pozwanej Spółdzielni tj. za okres od 6 lipca 2000r. do 20 stycznia 2016r. (akta osobowe dołączone do akt sprawy IVP133/16) .

Powód odwołał się do tut. sądu od tej decyzji pozwanego pracodawcy o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia i ostatecznie wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 stycznia 2017r. w sprawie VII Pa 156/16, powód został przywrócony do pracy w pozwanej Gminnej Spółdzielni (...) w K. na poprzednie warunki pracy i płacy (ksero wyroku - k.11).

W piśmie z dnia 20 stycznia 2017r. powód zgłosił pozwanemu pracodawcy swoją gotowość do niezwłocznego podjęcia pracy w pozwanej Spółdzielni i od dnia 28 stycznia 2017r. powód został ponownie zatrudniony w pozwanej Spółdzielni na dotychczasowych warunkach pracy i płacy (bezsporne).

Prawomocnym wyrokiem tut. sądu w sprawie IVP 70/17 zasądzone zostało na rzecz powoda od pozwanej Spółdzielni wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy (bezsporne).

W piśmie z dnia 31 lipca 2017r. powód wypowiedział łączącą strony umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia (k.10).

Stosunek pracy łączący strony rozwiązał się z dniem 31 października 2017r. w związku z przejściem powoda na emeryturę, a powód otrzymał w dniu 31 października 2017r. świadectwo pracy za okres jego pracy w pozwanej Spółdzielni po przywróceniu go do pracy tj. za okres od 28 stycznia 2017r. do 31 października 2017r. (k.4-6).

W dniu 6 listopada 2017r. powód zwrócił się do pozwanej Spółdzielni o sprostowanie świadectwa pracy w pkt 1 poprzez wpisanie, że był on zatrudniony w Spółdzielni w okresie od 6 lipca 2000r. do 31 października 2017r., w pkt 2 poprzez wpisanie, że w okresie zatrudnienia wykonywał pracę na stanowisku Prezesa Zarządu i w pkt 5 poprzez wpisanie, że wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 32 dni oraz że pozostały do wykorzystania urlop wypoczynkowy wynosi 31 dni za ten czas pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny (k. 7).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Żądanie powoda sformułowane w pozwie i podtrzymywane w toku procesu sprostowania wydanego jemu w dniu 31 października 2017r. przez pozwaną Spółdzielnię świadectwa pracy - co do zapisów w jego pkt 1 i w pkt 5, nie zasługuje na uwzględnienie.

W szczególności, zapis zawarty w pkt 1 tego świadectwa co do okresu zatrudnienia powoda w Spółdzielni jest prawidłowy. Poza sporem jest, że decyzją pozwanego pracodawcy z dnia 27 stycznia 2016r. z powodem, z tym dniem, została rozwiązana w trybie dyscyplinarnym umowa o pracę zawarta w dniu 6 lipca 2000r. i powód wtedy otrzymał świadectwo pracy za okres jego pracy w pozwanej Spółdzielni od początku swojego zatrudnienia tj. od 6 lipca 2000r. do dnia rozwiązania stosunku pracy tj. do dnia 27 stycznia 2016r. Następnie, w wyniku postępowania sądowego, wobec uznania przez sąd, iż decyzja pozwanego pracodawcy o rozwiązaniu z powodem stosunku pracy była wadliwa, powód prawomocnym wyrokiem z dnia 19 stycznia 2017r. został przywrócony do pracy w pozwanej Spółdzielni na poprzednie

warunki pracy i płacy i powód następnie podjął ponownie pracę w pozwanej Spółdzielni w wyniku tegoż wyroku w dniu 28 stycznia 2017r.

W tym miejscu należy podnieść, że przywrócenie do pracy na mocy wyroku sądowego powoduje reaktywację stosunku pracy, który istniał przed wyrokiem i został rozwiązany z naruszeniem prawa i dlatego nie jest zawierana nowa umowa o pracę. Okres przypadający pomiędzy datą bezprawnego zwolnienia z pracy a przywróceniem pracownika do pracy nie jest obojętny z punktu widzenia uprawnień pracowniczych i art. 51 § 1 kp nakazuje zaliczać do stażu pracowniczego ten okres, za który zostało zasądzone wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Natomiast czas pozostawania bez pracy, za który nie przyznano wspomnianego wynagrodzenia, nie uważa się za taką przerwę w zatrudnieniu, która pociągałaby za sobą utratę uprawnień pracowniczych, zależnych od nieprzerwanego stażu pracy.

Jednakże regulacja zawarta w tym przepisie nie stwarza fikcji prawnej polegającej na przyjęciu, iż okres pomiędzy zwolnieniem z pracy a powrotem do pracy w wyniku wyroku przywracającego do pracy jest okresem zatrudnienia. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, pojęcie "okres pozostawania bez pracy", o którym mowa w art. 51 § 1 kp, należy rozumieć jako okres nieświadczenia pracy u pracodawcy, który wydał decyzję o rozwiązaniu stosunku pracy niezgodnie z prawem. Okres ten nie jest okresem zatrudnienia ani okresem uznawanym za okres zatrudnienia, lecz jedynie okresem podlegającym wliczeniu do okresu zatrudnienia. W związku z tym, pracownik przywrócony do pracy orzeczeniem sądu nie pozostaje w tym okresie w stosunku pracy. Dlatego za okres pozostawania bez pracy pracownikowi przywróconemu do pracy orzeczeniem sądu, który podjął pracę u dotychczasowego pracodawcy, nie przysługuje np. prawo do urlopu wypoczynkowego (np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1990 r. w sprawie III PZP 15/90, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2006 r. w sprawie I PK 144/05, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2006 r. I BP 1/06, wyrok z dnia 12 kwietnia 2007 r. w sprawie I PK 261/06). Orzeczenie o przywróceniu do pracy restytuuje stosunek pracy na przyszłość, tj. doprowadza ono do powstania stosunku pracy, jaki istniał przed zakwestionowanym rozwiązaniem umowy o pracę, nie unieważnia ono natomiast bezprawnego oświadczenia pracodawcy z mocą wsteczną od momentu, w jakim oświadczenie to zostało złożone (np. uzasadnienie uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 maja 1976 r. w sprawie V PZP 12/75).

Wobec tego świadectwo pracy wydane po rozwiązaniu stosunku pracy reaktywowanego na mocy wyroku powinno obejmować okres tylko od podjęcia pracy po wyroku przywracającym do pracy do zakończenia zatrudnienia. Wyrok sądu przywracający pracownika do pracy nie anuluje bowiem wcześniej wydanego świadectwa pracy ani wadliwych uprzednich czynności pracodawcy powodujących rozwiązanie stosunku pracy. Dlatego nie ma podstaw do poprawiania bądź zastępowania starego świadectwa pracy nowym świadectwem, które obejmowałoby okres od nawiązania pierwszego (zakończonego wadliwym zwolnieniem) zatrudnienia, aż do ustania stosunku pracy ponownie podjętego po wydaniu wyroku. Zatem w sytuacji przywrócenia do pracy powinny więc występować dwa świadectwa: pierwsze, wydane w konsekwencji bezprawnego zwolnienia pracownika i drugie, obejmujące okres od podjęcia pracy po przywróceniu do niej do dnia rozwiązania stosunku pracy.

Sąd rozpoznający sprawę podziela wskazane wyżej stanowisko Sądu Najwyższego, a zatem uznać należy, że w dniu rozwiązania z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 kp tj. w dniu 27 stycznia 2016r., jego stosunek pracy, wykreowany na podstawie umowy o pracę od dnia 6 lipca 2000r. definitywnie ustał i stan ten utrzymywał się do dnia poprzedzającego restytucję tego stosunku prawnego, która nastąpiła 28 stycznia 2017r. Okres pomiędzy tymi zdarzeniami tj. okres od 28 stycznia 2016r. do 27 stycznia 2017r. jest oczywiście wliczany do okresu zatrudnienia – zgodnie z art. 51 § 1 zd.1 kp, ale nie oznacza to, że powód pozostawał w jego trakcie w stosunku pracy z pozwaną Spółdzielnią.

Zatem uznać należy, że pozwany pracodawca prawidłowo wydał powodowi dwa świadectwa pracy za okres jego pracy w Spółdzielni: jedno za okres od 6 lipca 2000r. do 27 stycznia 2016r. i drugie za okres od 28 stycznia 2017r. do 31 października 2017r. Wobec tego zapis w pkt 1 świadectwa pracy wydanego powodowi w dniu 31 października 2017r. jest prawidłowy.

Także żądanie powoda, aby w pkt 5 tegoż świadectwa pracy znalazł się zapis, że „wykorzystał on urlop wypoczynkowy w wymiarze 32 dni z 63 dni jemu przysługujących”, nie zasługuje na uwzględnienie.

Poza sporem jest, że powód rocznie miał prawo do 26 dni urlopu wypoczynkowego i dodatkowo do 10 dni – na podstawie art. 19 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (T.J. Dz.U. z 2011r. Nr 127, poz. 721), a więc łącznie do 36 dni. Bezsprzeczne jest, że powód w roku 2017 pracował w pozwanej Spółdzielni w okresie od 28 stycznia do 31 października i wykorzystał w naturze w roku 2017 urlop wypoczynkowy i dodatkowy w łącznym wymiarze 32 dni. Zatem stwierdzić należy, mając na uwadze art. 155¹ § 1 kp, że powód po restytucji stosunku pracy ze Spółdzielnią wykorzystał urlop wypoczynkowy i dodatkowy w wymiarze co najmniej przysługującym jemu w tym roku. Podnieść należy, że zgodnie z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 30 grudnia 2016r. w sprawie świadectw pracy (Dz.U. z 2016r. poz. 2292) w świadectwie pracy zamieszcza się informacje dotyczące urlopu wypoczynkowego przysługującego pracownikowi w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy i wykorzystanego w tym roku. Zatem zapis zawarty w pkt 5 świadectwa pracy można uznać za prawidłowy. Żądanie zaś powoda iżby umieścić tam zapis, że „wykorzystał on urlop wypoczynkowy w wymiarze 32 dni z 63 dni jemu przysługujących” jest pozbawione podstaw prawnych. Należy podnieść jeszcze raz, iż okres pomiędzy 28 stycznia 2016r. a 27 stycznia 2017r. nie jest stosunkiem pracy powoda z pozwaną Spółdzielnią i dlatego za ten okres tj. za okres pozostawania bez pracy, powodowi przywróconemu do pracy orzeczeniem sądu, nie przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego.

Wobec tego świadectwo pracy sporządzone przez pozwaną Spółdzielnię w dniu 31 października 2017r., poprawione w styczniu 2018r. co do zapisu w pkt 2, zawiera informacje przewidziane w art. 97§ 2 kp i § 2 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 30 grudnia 2016r. w sprawie świadectw pracy i jest zgodne z ustalonym stanem faktycznym, a informacje tam zawarte są prawdziwe.

Wobec tego, sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w wyniku sprzeciwu wniesionego przez pozwaną Spółdzielnię od wyroku zaocznego, uznał że żądanie powoda sprostowania jemu świadectwa pracy co do zapisów w pkt 1 – odnoście okresu zatrudnienia i w jego pkt 3 są niezasadne i żądania powoda w tym zakresie podtrzymywane przez niego w toku procesu należy oddalić. W takiej sytuacji, skoro sąd oddalił w całości powództwo ostatecznie sformułowane przez powoda, to tym samym wyrok zaoczny wydany przez sąd w dniu 23 stycznia 2018r. nie obowiązuje i winien zostać uchylony- zgodnie z art. 347 kpc, czego sąd omyłkowo nie zawarł w sentencji wyroku z dnia 10 kwietnia 2018r.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 kpc przy uwzględnieniu §9 ust 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r, poz. 1804).